

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נָא לְשׁוֹמֵר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פְּרֻשֵׁת עֵינַן חֲמַד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית פִּינְחָס שְׂכוּנַת עֵינַן חֲמַד - אֲבִישׁוּן צִיּוֹן

לרפואתם של כל עם ישראל ובכללם ציון בן צ'חלה הי"ו

פְּרֻשֵׁת פִּינְחָס - מַעֲשֵׂה לְשֵׁם שָׁמַיִם

"פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן" (בַּמִּדְבָּר כ"ה,ז)

זה נובע מכך, שבהערכת מעשיו של אדם, יש להביט תמיד לא רק על המעשה עצמו אלא גם על הנסיבות, שהביאו למעשה.

לאור דברים אלה, יובן שכאשר נרצה להעריך כיאות את מעשה פינחס, עלינו להתחשב באופיו וברוחו. עלינו לברר, מה הניע אותו להמית את החוטא? אם יתברר, שמטבעו הוא היה אכזר ומקפיד, זועם וכועס על כל דבר קטן ועושה תמיד דין לעצמו- אין להכתיר את מעשהו כמעשה גבורה. אילו זאת הייתה המציאות האמיתית, היה עלינו להצדיק את אותם אנשים, שייחסו את פינחס לבן פוטיאל. כי התנהגות פרועה ואכזרית, מן הסתם יש לייחס למורשת בית אבי אמו, שהיו עובדי עבודה זרה.

אולם שונים הם פני הדברים, אם נמצא שפינחס היה רחוק מעוול וחמס ומלא אהבת הבריות אוהב שלום ורודף שלום. על רקע זה מתחייבת המסקנה, שהצדיק הזה כבש את תכונת הנפש העדינות, והאצילות והתגבר על היסוסיו וקשייו אשר נבעו ממידותיו הצנועות, כי הייתה אז עת לעשות לה'. הוא קם כדי לקנא את קנאת ה', בעת שחיי הקדושה של כלל ישראל עמדו להיהרס חלילה, בנסיבות כאלה, היה זה מעשה גבורה לשם קידוש שמו יתברך. רק שופט כל הארץ הבוחן כליות ולב יכול לדעת את סתרי נפשו של פינחס, והוא הכריע: "פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וכו' לֵכָן אָמַר הַנְּבִי אֵת לֹא אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" (בַּמִּדְבָּר כה,יב) - בדין הוא שייטול את שכרו! כי הוא לא עשה זאת מכוח נטייה טבעית להכות בחמת רצח, כאשר מזדמן לו מאורע כזה. הוא עשה מעשה גבורה נגד טבעו, ולכן מגיע לו שכר גדול בדין.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה ובני משפחתה

אומר רש"י על פי הגמרא: "לפי שהיו השבטים מבזים אותו [את פינחס], הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו [יתרו] עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט מישראל? לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרון". יש להבין מה התועלת בייחוסו אחר אהרון? אם המעשה היה נכון וצודק, מה איכפת לנו, אם הוא מתייחס לפוטיאל, ואם לא היה ראוי לעשות מה שעשה, האם הייחוס לאהרון ישנה את העובדה? אדרבה, אם בן טובים עושה מעשה רע, יש להחמיר בעונשו. זאת ועוד, מה התועלת לייחסו אחר אהרון, הרי בפועל התייחס פינחס במידה שווה לאהרון ולפוטיאל?

הגר"ח ארנטרובי זצ"ל בספרו 'קומץ המנחה' מיישב את הדברים על פי הנאמר בפסוק: "הַנְּבִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" (בַּמִּדְבָּר כה,יב). אומרים חז"ל (מדרש רבה): אמר הקב"ה, בדין הוא שייטול שכרו". אף כאן יש לשאול: וכי היה מקום לחשוב, שהקב"ה נותן שכר שלא כדין, חלילה? אלא כאן, באו חז"ל להדגיש את ערכו הגדול של מעשה פינחס.

כאשר באים לדון מעשה של אדם, אפשר לשפוט את המעשה כשלעצמו מבלי להתחשב ברקע ובנסיבות שהוא נעשה. אולם מאידך גיסא, אפשר לשפוט מתוך התחשבות בעברו של האדם, ייחוסו, חינוכו ותכונותיו. ברור, שהדרך השנייה היא הנכונה. לכן אנו מקילים או אפילו סולחים, כאשר הנידון הוא בער או כסיל, בעוד שבדינו של איש משכיל ורם מעלה אנו מחמירים. אותו שיקול מביא אותנו גם להלל ולשבח אדם פשוט על פעולה הנחשבת כמובנת מאליה אצל איש חכם ובעל מידות. כל

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים תומר בן חנינ' ציון ומאיר אברהם וב"מ משה ניסן בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה שמעון בן זלפה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש אורי דניאל בן איריס נועם בן איריס יוסף ליאור בן אפרת דליה חון בן איריס עידן בן רבקה עמית בן רבקה עובדיה בן נעימה אליהו ארז מזרחי וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי

ציווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר חנינ' בת סימי אילן בן ג'ולייט יוסף בת רוחמה תמר בת דליה אבישי בן יפה חגית בת ז'ילה גילה סיון בת אסתר בועז בן מירה

זרע קודש בר קיימא

נטלי בת חנינ' נועה בת ברכה ישן בן ז'ילה גילה אילנה בת רוחמה

רפואה שלמה

הראשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א ימנה ניזרי בת טסה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעימה אורן בן אסתר יצחק בן עזרא שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה ז'ילה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אור בן סיגלית יוספוב ברכה בת ענה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מזל אקבאל בן נושפארין חנה בת הדסה יפה בת שרה - הצלחה תמר פורטונה בת מיהה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גוהר אליהו בן גוהר פנינה שרה בת אביבה מירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם דבורה דמתקרי מוג"דה בת מוהתרם- לידה קלה סיון בת אסתר- לידה קלה רחל בת זוהרה אירוס שרה בת פנטוש כל עם ישראל

י"ד תמוז תשע"א 16/07/2011

פרשת פינחס הכרזת תענית

הפטרה: "ויד ה'" - מלכים א' י"ח

שבת	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ב	19:09	20:28	21:17
ת"א	19:26	20:30	21:14
חיספה	19:19	20:31	21:18
ב"ש	19:26	20:27	21:14

ציווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

שואל ומשיב בהלכה – הַתֵּר וְאִסוּר

אדם המטייל בדרום ועוצר במאהל בדואי וכיבדו אותו בשתיית כוס קפה האם מותר לו לשתות מהקפה?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

כאן החשש מצד בישולי גויים וכשרות הקפה. לעניין בישולי גויים כתבו הפוסקים, שאין בהכנת קפה או תה על ידי גוי איסור בישול. משום שאנו נוקטים להלכה כל דבר שנאכל כמות שהוא חי אין בו משום בישולי גויים. ולכן בקפה, שנעשה על ידי גוי אין איסור. אולם כל זה בקפה המגיע מקולומביה (קפה טורקי טהור), שאין בו תוספות חומרי טעם וריח.

וכן לעניין תה, שהוא עשוי עלים טהור ללא טעמים שאין ידוע מקורן או תוספות עלים, כגון נענע וכדומה הצריך בדיקה מתולעים אין איסור בישולי גויים. אך יש להיזהר, כאשר הגוי מוסיף חלב לקפה, שיידע ישראל מה מקור החלב, שאכן הוא מן הפרה ונחלב בפיקוח יהודי, אחרת יש כאן איסור חלב עכו"ם.

ולעניין ספלי הקפה, אין איסור, שאינו טבול היות והגוי פטור מטבילת כלים - והיהודי רק מקבל את הכוס בהשאלה ולא מתנה. ולעניין חשש, שמא ישתמש הגוי בדבר אסור בתוך הכוס, מלבד שאין זה מצוי אלא הם ספלי קפה המיוחדים רק לקפה ולא למאכל. וגם הכלי מסתמא אינו בן יומו- ונותן טעם לפגם.

דַּאָגָה לזוּלָת

להלן סיפור מופלא, שהובא ב"זקניך ויאמרו לך" - ויש בו כדי ללמדנו עד כמה רבותינו בראש מעיינם דאגו לזולתם. על כך סיפר הגאון רבי משה רוז'ין זצ"ל (בעל נזר הקודש), כי בעת שהיה מרא דאתרא בעיר כוידאן, מקום מגוריו של החזון אי"ש לאחר נישואיו, נכנס אליו החזון אי"ש, כשהוא עדיין אברך צעיר, שאף אדם לא ידע על גדלותו, והחל לדבר עמו בדברי תורה.

"הוא הציע לי ללמוד עמי בחברותא", מספר רבי משה, "אך בתנאי מפורש, שאף אחד לא ידע על כך. הסכמתי לתנאי זה ולמדנו ומאז נעשיתי אני, הרב דמתא, לתלמידו של האברך הזה- הרב אברהם ישעיהו קרליץ... כל העם ראו כן תמהו: 'מה יש לו לרב עסקים עם האברך המופנם הזה?' כולם תמהו ושאלו אותי, אך אני הייתי מוכרח לשתוק".

"באחת הפעמים סיפר לי הצדיק על יעקב הפחח כי הוא חולה, וע"כ מבקש שנלך שנינו לבקרו! אמרתי לו, שאצלנו המרא דאתרא אינו נוהג ללכת אל בתי האנשים כלל. בעודי משתאה כיצד הוא יודע משלומי והרגשתי הפרטית של אדם פשוט כפחח.

מה גברה פליאתי שבעתיים לשמע ההמשך כשנימק לי את בקשתו המיוחדת, וכך אמר לי: "יראה כבודו, אשתו של הפחח מזלזלת בבעלה ומתוך כך נוצר מצב שבו החל ה'שלום בית' להיות רופף, והעניין מתדרדר ומסתבך. על כן בהזדמנות זו שיעקב הפחח חולה, אם כעת שנינו נלך לבקרו, הרי כתוצאה מהנדירות של הדבר, ייווצר רעש בעיר מביקורו של הרב, ויהיה לה מזה כבוד גדול, שהכל לכבוד בעלה. ואז היא תדע להעריך את בעלה כראוי, וה'שלום בית' ישוב על כנו!".

"ואני", סיכם הרב, "מול הסבר נורא הוד, אשר כזה, לא יכולתי לעמוד מנגד... ואכן כך היה: הלכנו יחדיו לבקר את יעקב הפחח, ולמחרת כל העיר רעשה מזה. אשתו, כמובן, לא חדלה מן אותה העת להתפאר בפני כל על הביקור החשוב, ומני אז שר שם שלום בית"... סיים הגר"מ רוז'ין.

עֲשִׂית חֶסֶד

פעם באה אלמנה לפני רבי חיים מבריסק באמצע שיעור שבו היה מלמד. להפתעת תלמידיו, רבי חיים סגר את הגמרא ויצא לעזור לה. כשחזר, הביעו התלמידים את תמיהתם: "ילמדנו רבנו, עד כדי כך? גם באמצע שיעור?!". אמר רבן של ישראל: "מי שלא יכול לסגור את הגמרא כשצריך בשביל חסד, הרי גם כשהיא פתוחה היא סגורה!".

ועד כמה רבותינו דאגו לכל אדם, מצינו עם האדמו"ר הקודם מסיקוורא זצ"ל. פעם אחת פנה קרדילוג (מומחה בתחום בעיות הלב) לצדיק ואמר לו: "כבודו לוקח יותר מדי ללב את הצרות שאנשים מביאים לפניו. הדבר חלילה עלול להזיק לך". על כך ענה לו האדמו"ר: "אני לא הייתי הולך לרופא, שאינו לוקח ללב את בריאות החולים שלו".

מְנוּיִים

לקבלת העלון חנם ב- email-
מידי שבוע,
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הַקְדָּשֶׁת הָעֵלוֹן

נתן להקדיש את העלון
לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לְשִׁאלוֹת בְּהִלְכָה

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 054-7646633

הגאון הרב אריה לייב גינצבורג זצ"ל הידוע בכינוי בעל "שאגת אריה": נולד לאביו רבי אשר פיינסק בשנת ה'תנ"ה (1695), נפטר ב-ט"ו תמוז בשנת ה'תקמ"ה (1785) במיץ שבצרפת. חי 90 שנים בדיוק. עוד בצעירותו נודע כעילוי. מגדולי חכמי פולין ואשכנז בדורו. סמל הגאונות והחריפות. הגאון מווילנה אמר עליו, שכל התלמוד והמפרשים היו שגורים בפניו, עד שיכול לסדר במחשבתו תמצית כל התלמוד בשעה קלה. עסק בתורה יום ולילה בקדושה, לא ישן במיטה ולא אכל מזון מן החי מלבד בשבתות ובחגים. רוב ימיו היה עני ואמר על עצמו בהלצה, כי הוא "אד"ם ר"ע" - (ר"ת של השמות הניתנים לעני: אביון, דך, מך, רש, עני).

בשנת ה'תצ"ב (1732) ייסד ישיבה במינסק. תוך זמן קצר משכה תלמידים רבים מרוסיה הלבנה ומליטא. שיעוריו היו עמוקים וחריפים על דרך הפלפול, כדי לפתח ולחדד את שכלם של תלמידיו. לימודיו שילבו חריפות ובקיאות המביאות ליד אמיתה של תורה. בשנת ה'תק"ב (1742) נאלץ לעזוב את מינסק, אולם המשיך לסייע לאביו, שכיהן כרב על 40 קהילות יהודיות קטנות. בשנת ה'תק"י (1750) נבחר לכהן כרבה של העיר וולוז'ין. חייו של ר' לייב היו בדוחק ונקלע לא אחת לעימותים עם פרנסי העיר. תקיפותו נגדם אילצה אותו לפרוש מכהונתו, ובגיל 69 נדד מעיר לעיר, עד שהגיע לאשכנז, שם קיבל בשנת ה'תקכ"ה (1765) לכהן כרב בעיר מיץ והיה בה לראש ישיבה. העיד על עצמו כי סיים יותר

מאלף פעמים את כל הש"ס! לפני פטירתו אף העיד כי: "אין לי צורך בידוי. שכן לא רק שלא היה לי זמן לחטוא, אלא אפילו להרהר בחטא לא היה לי זמן!"

אביו: ר' אשר. **מתלמידיו:** ר' חיים מוולוז'ין, ר' שמחה. **בנו:** ר' אשר (נולד לעת זקנותו, וכיהן כאב"ד קרלסרוה).
מספריו: יגבורות אריה - על מסכת יומא • טורי אבן - על מסכת ראש השנה, חגיגה ומגילה • שאגת אריה - כשהיה בעיר וולוז'ין חיבר את הספר שו"ת המכיל 108 תשובות בדיני "אורח חיים". מן החיד"א העיד על ספר זה: "אשר בספרו שאגת אריה הראה את עושר כבוד חוכמתו ובקיאותו להפליא".

מסופר מפי הגה"צ רבי נתן גשטטנר שליט"א, שפעם אחת בימי גלות של אחד מצדיקי הדור הגיע לפנקפורט, והתאכסן אצל הגה"ק המפורסם ר' פינחס הלוי הורוויץ זצ"ל, בעל ה"הפלאה". הצדיק לא הכיר את האורח הגדול, והציע לו את מיטתו בכבוד ואמר לו, שיכול ללכת לישון. ברם האורח ביקש מה'הפלאה' שלוש מסכתות לשינה: **יבמות, כתובות וקידושין**. וה'הפלאה' התפלא מאוד: 'מדוע צריך האורח הזה שלוש מסכתות לשינה? אבל לא שאל אותו מאומה, מפני דרכי כבוד ונתן לו את מה שביקש.

כעבור שעה ניגש הרב סמוך לדלת לראות, מה מעשהו של אורחו, וראה ר' פינחס שהאורח לומד דפים אחד אחרי השני, ועד אור הבוקר הצליח לגמור להעביר את הדפים שבכל שלוש המסכתות הקשות הללו. התפלא הרב מאוד: **איך ייתכן שסיים האורח בלילה אחת שלוש מסכתות כאלו?** ר' פינחס הלוי עצמו כתב ספרים גדולים: "הפלאה" על מסכת כתובות וספר "המקנה" על מסכת קידושין וידע את המסכתות הללו על בורין. ביקש הצדיק לדעת, האם האורח באמת למד אותן ושאל אותו כמה שאלות מכל מסכתא, והנה האורח השיב עליהם לא רק תשובות על השאלות, אלא הוסיף עליהם חידושים ופירושים גג על גג, וראה ר' פינחס שעומד לפניו גאון אדיר הבקיא בכל מכמני התורה כמונח בקופסא, ורק כעבור זמן נודע לו, שהאורח היה בעל ה"שאגת אריה", הצדיק ר' אריה לייב גינצבורג זצ"ל.

כאשר מספר אנשים במינסק הצרו לו ל"שאגת אריה", בתקופה שכיהן בה כראש-ישיבה, עד שנאלץ לבסוף לנטוש את העיר, הייתה במינסק אשה צדקנית ושמה בלומקה לבית ווילענקין, והיא זו, שהייתה תומכת בו ומסייעת לו בממון ובמזון. אשה צדקנית זו בנתה עבורו בית-מדרש מיוחד, אשר נקרא מאז ועד מלחמת העולם השנייה "בלומקע'ס קלויז" (בית מדרש בלומקע). לימים נוסדה בתמיכתה ישיבה בבית מדרש זה, וזאת - על ידי ר' חיים מוולוז'ין ותלמידיו, וכראשי ישיבה כיהנו בה גדולי החכמים בדורותיהם.

מסופר, שה"שאגת אריה" האציל לאשה הנדבנית את ברכתו, שתזכה לבנות בית כנסת אחד במינסק ומשנהו בארץ הקודש. שנים רבות אחר כך, והיא מתקרבת כבר לגיל גבורות, השתוקקה בלומקה לקיים את ברכת הצדיק ולעלות לארץ-ישראל. הלכה ושאלה בעצתו של רבי חיים מוולוז'ין, האם לעלות אם לאו. וכך השיב לה רבי חיים: "אחר שיש באמתחתך ברכה מהרבי, אם כן מדוע תמהרי לנסוע, ומי יודע כמה תארכי ימים אחר כך. הלא בין כך ובין כך, מובטח לך שתבני בית מדרש בארץ-ישראל. מוטב אפוא, שתתיני ותראי כיצד ייפול דבר". ונענתה האשה לעצת רבנו ונשארה לדור במינסק. רק כעבור שנים, בהגיעה כבר לגיל מופלג ביותר, נסעה סוף-סוף לארץ הקודש, הקימה בית-כנסת כברכת ה'שאגת אריה', ותיכף שנסתיימה בנייתו, נפטרה הצדקנית ושבה חיים לכל חי...

תלמיד חכם אחד, היה מצטט בקביעות בשיעורו היומי את דברי בעל ה'שאגת אריה'. יום אחד נפלה עליו תרדמה לפני השיעור. והנה בחלומו בא אליו ה'שאגת אריה' ואומר לו: "היום אל תטרידני". התעורר אותו תלמיד חכם משנתו, ומיד ניגש למברקה הקרובה ושלח מברק לעיר, שבה שימש בנו של ה'שאגת אריה' כרב. במברק נכתב: "מה שלום הרב שלכם?". שלחו לו בני אותה העיר מברק בחזרה - "הרב שלנו, בנו של ה'שאגת אריה', נפטר היום". בסיפור זה אנו רואים באופן מוחשי, כי הגדול בתורה נמצא כפשוטו עם הלומדים את תורתו, שהרי גם אם ה'שאגת אריה' צריך ללכת להקביל את פני בנו שנפטר בשמיים, אין זה מטריד אותו שלומדים את תורתו.

להלן סיפור מופלא מאת הרמן רוזנבלט, שבו ניתן לראות סיפור השגחה מדהים: "נולדתי בשנת ה'תר"צ (1930) בכפר קטן בפולין, הצעיר מבין ארבעה אחים. בגיל תשע החל עולמי להיחרב. הנאצים פלשו לפולין בשנת ה'תרצ"ט (1939), ומשפחתי הובלה אל גטו קטן. משם נשלחנו לפויטרקוב, גטו גדול שהיה נתון בהשגחה קפדנית יותר. שם מת אבי מטיפוס. זמן קצר לאחר מכן שמענו, שהגטו עומד להתפנות. חולקנו לשתי קבוצות. הבריאים והחזקים יועדו למשלוח למחנות עבודה. האחרים הועמסו על קרונות בקר ונשלחו להשמדה בטרבלינקה."

"אמי נשלחה לטרבלינקה. הלכתי אחריה, כי רציתי להישאר איתה. אמי הסתובבה אליי ואמרה: 'הרמן, אני לא אוהבת אותך. עזוב אותי!'. אחי הבכור, שנטל על עצמו לדאוג לכל המשפחה, משך אותי אליו ואמר: 'תישאר איתי ותעשה, כל מה שאני אומר לך'. אחר כך הבנתי שרק משום שאמי אהבה אותי כל כך, היא רצתה לוודא שאצטרף לאחיי, שכן איתם היה לי סיכוי לשרוד. הגרמנים שאלו, בן כמה הייתי. "שש עשרה", ענית, כפי שאחי אמר לי להגיד. הייתי נער גבוה בן 12, והצלחתי להעמיד פנים, שאני מבוגר יותר. אחיי ואני נשלחנו למחנה עבודה. הוצבתי בנגריה ועבדתי כצָבָע. זו הייתה עבודה מפרכת, במשך שעות רבות, ובתנאים בלתי-אנושיים."

"אל תקראו לי הרמן יותר', ביקשתי מאחיי. 'תקראו לי 94983, כמספר שעל זרועי'. לאחר מכן נשלחנו לגרמניה, לבוכנוואלד, לעוד שלושה חודשים של עבודה מפרכת ביותר. עבדתי יום ולילה, חוצב סלעים במחצבה. זה היה סיוט. במשך כל המלחמה נשארנו כולנו, ארבעת האחים, ביחד. עבדנו יחד, ישנו יחד ואכלנו יחד. בכל פעם שהייתה סלקציה, הם העמידו אותי ראשון בתור. בכל דרך שהלכתי, הלכו גם הם בעקבותי. הייתי הצעיר ביותר, ותפקידם היה לשמור עליי."

"בשנת ה'תש"ג (1943) נשלחנו למחנה אחר, במקום בשם שליגן. שם נשלחתי לעבודה בייצור פצצות נגד טנקים. עבדתי בלילות, וישנתי במהלך היום. תמיד היה לי קר, ותמיד הייתי רעב. יום אחד הופיעה אמי בחלומי, והיא אמרה: '**אני שולחת לך מלאך**'. ואז התעוררתי. כמה ימים לאחר מכן, הלכתי במחנה, קרוב לגדר. מובן, שאי אפשר היה לגעת בגדר, כי היא הייתה מחושמלת. אם רק התקרבת לגדר, הנאצים היו יורים בך. אבל קלטתי משהו בזווית העין, מעברה השני של הגדר: ילדה קטנה, בת עשר, שהתחבאה מאחורי עץ."

"אז לא ידעתי זאת, אבל היא הייתה בת למשפחה יהודית שהתחזתה כלא-יהודית. אביה הכיר נוכרי, שסידר מסמכים מזויפים עבור המשפחה כולה. הם לא רצו שיזהו אותם בפולין, ולכן עברו לגרמניה ועבדו בחווה. הסתכלתי סביב ובדקתי, שהשומרים אינם משגיחים בנו. ואז שאלתי אותה בגרמנית: 'יש לך משהו לאכול?' ראיתי שלא הבינה אותי, וחזרתי על הבקשה בפולנית. היא הושיטה יד אל כיס מעילה, הוציאה תפוח, וזרקה אותו אליי."

"התפוח נחת בין שתי שורות גדר תיל, ואני הסתכנתי בזחילה ביניהן. אבל זה היה שווה את המאמץ. בעודי רץ, שמעתי אותה אומרת: 'להתראות מחר'. למחרת באתי לאותו מקום באותה שעה. היא הייתה שם, וזרקה פרוסת לחם. אמי שלחה לי מלאך. לא סיפרתי לאחיי. הם היו אוסרים עליי, בלי ספק, להתקרב לגדר. אבל סכנת המוות לא הרתיעה אותי. רק רציתי לאכול משהו! פגישות אלו נערכו, מדי יום, בערך באותו זמן, במשך שבעה חודשים. במשך כל אותו זמן, לא דיברתי איתה. לא ידעתי את שמה, והיא לא ידעה את שמי."

"ואז הגיעה לאוזנינו השמועה, שלמחרת יעבירו אותנו למחנה אחר. אמרתי לה, שלא תבוא עוד. זו הייתה הפעם האחרונה, שראיתי אותה. נדחסתי עם אחיי אל תוך קרון פחם, שלקח אותנו לטרזינשטאט, עיירה צ'כית, שהפכה כולה למחנה ריכוז. שוב עבודת פרך, ושוב רעב. ואז, יום אחד, בשנת ה'תש"ה (במאי 1945), הודיעו לנו הגרמנים, שעלינו להתייצב למחרת בעשר בבוקר. ידענו את משמעות הדבר: **אנו עומדים להישלח לתאי הגזים**. אבל אז התרחש נס, ששינה את אותן התוכניות כליל. **המפקד הנאצי של המחנה, קארל ראהם, ידע שהמלחמה עומדת להסתיים, ובניסיון להציל את עורו, הלך לצלב האדום והודיע להם על הרצח העתידי בטרזינשטאט**. באותה עת עשו אלפי חיילים רוסים את דרכם לפראג, אך עם קבלת מידע זה הם ביצעו מעקף ועברו דרך טרזינשטאט."

"בשמונה בבוקר, שעתיים בלבד לפני מועד ההוצאה להורג, נשמע קול צעקות והמולה גדולה. שערי המחנה נפתחו לרווחה. אחיי ואני שוחררנו! (הצלב האדום אכן נתן לראהם לצאת לחופשי, אך הוא נתפס ונשפט בבית משפט צ'כי, שדן אותו למוות, וסופו שנתלה). אחרי המלחמה ניסיתי לשקם את חיי. נסעתי קודם לאנגליה ואז לארה"ב. למדתי אלקטרוניקה. התארסתי ועמדתי להינשא שלוש פעמים, אך כך רצה הבורא יתברך וביטלתי את האירוסים בכל פעם מסיבה אחרת. בסופו של דבר פתחתי בניו-יורק עסק להנדסת חשמל."

"יום אחד, בשנת ה'תש"ז (1957), קיבלתי שיחת טלפון מחברי סיד. הוא היה הונגרי, ובאותה עת התחתן עם צעירה יהודיה מניו-יורק, שהייתה אף היא הונגריה. לאישה זו הייתה חברה פולניה, וסיד חש, שמכיוון שאני פולני, אולי הוא ישדך בינינו. בתחילה התנגדתי, אבל סיד עמד על, כך שאנסה לפחות. בדרך הביתה, התחלנו לדבר על חוויות המלחמה שלנו. סיפרתי לה, שהייתי במחנה ריכוז. ואיפה היית את? שאלתי. 'התחבאתי עם הוריי בגרמניה', היא אמרה. 'ליד החווה שלנו היה מחנה ריכוז. נהגתי ללכת לגדר, ולזרוק אוכל לילד אחד."

"באמת? איך הוא נראה?-' הוא היה גבוה ורזה'. טוב, כולם במחנה היו רזים. שאלתי אותה: 'מה הוא נעל?'-'סמרטוטים'. הקשיתי עוד: 'כמה זמן זה נמשך?'-' בערך שבעה חודשים. יום אחד, הוא אמר לך, לא לבוא יותר, כי מעבירים אותנו למחנה אחר'. '**אני הייתי הילד הזה**-' ואני הייתי הילדה' ענתה בהתרגשות. הצעתי לה נישואין באותו הרגע. **כעבור מספר חודשים נישאנו**."

"ברור לי שהקב"ה הפגיש בינינו. בעצם, זו לא הייתה הפעם הראשונה, שבה פגשתי ברומה. למעשה בשנת ה'תש"י (1950), רומה למדה סיעוד בישראל, ואני נסעתי לישראל לביקור. הייתי בקבוצה שנפגשה עם קבוצת אחיות, ורומה ואני דיברנו מעט. אך לא נכנסנו לפרטים בעניין המלחמה, ומכיוון שעברו עשר שנים, לא זיהינו זה את זה. **הפעם, לאחר עשר שנים תמימות! לא החמצנו את ההזדמנות**. בשנת ה'תשס"ז חגגנו בס"ד חמישים שנות נישואים!". מי היה מאמין, כיצד בורא העולם מנהיג את עולמו בהשגחה.

<p>הרב מנחם בצרי בן יוקטוריה זצ"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו אורי בן מרים ז"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל חנה בת לאה ע"ה דנה מסעוד בן יקוט ז"ל</p>	<p>הרב אטון שבת בן אסטריא זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל אביבה בת איירן ע"ה אברהם בן יונה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל דני בן אסתר ז"ל יוסף מרדכי בן רחל ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנוצב"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אינס בת מאירה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה דנה מסעוד בן יקוט ז"ל נעמי בת כותן ע"ה כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל הרב מרדכי אליהו בן מזל זצ"ל עמרם בן חנה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל אודיה ע"ה בת יפה שתח' יונה בן סעדה ז"ל יצחק ששון בן אסתר ז"ל</p>
---	--	--	--	---